

Medicina social

La lluita contra les toxicomanies

pel Dr. E. MIRA

L'ENTUSIASTA i infadigable propagador dels ideals del nostre Sindicat, qui fins ara ha format part de la Redacció del Butlletí, el doctor Tost, va demanar la meua humil col·laboració a la formosa tasca empresa en aquesta Secció del mateix.

Bo i reconeixent que no sóc jo el més indicat per a tractar d'un tema tan important com el que m'ha estat senyalat, no he sabut negar-me al convidat company i amic Tost, entre altres coses perquè em sabria greu deixar d'aportar el meu petit esforç en el moment en què el Sindicat inicia tan brillantment la seva veritable missió que no és—com alguns creuen—la del millorament material de la nostra classe, sinó la d'enlairament moral de la mateixa i, sobretot, la més altruista de beneficiar per tots els mitjans possibles la humanitat que pateix.

Així, doncs, cars lectors, prego que em disculpeu si, en un parell o tres de números, em veieu discorrent sobre la "lluita contra les toxicomanies". Enemic acèrrim de la retòrica en la ciència, penso deixar de banda la introducció peripatètica que sembla imposar-se per a tractar aquesta qüestió. Tots els metges coneixen a bastament les malures que en tots els ordres ocasiona l'abús dels tòxics i singularment dels més coneguts: alcoholl, morfina, cocaïna i èter. Ço que potser no saben tots els companys que em llegeixen és que a Catalunya creixen d'una manera alarmant—des de la guerra ençà—els casos de toxicomania. Els companys Vives i Busquets han senyalat repetidament l'augment dels casos de follia que en el nostre país s'observa d'uns quants anys ençà. Doncs, bé; no hem d'oblidar que bona part d'aquest augment es deu al progressiu ús i abús que s'ha vingut fent dels anomenats tòxics estupefacients. L'exèrcit femení d'importació que ha inundat Barcelona, llençat per la "crisi de treball" de les nacions veïnes, ens ha portat quelcom més que unes quantes tonelades de carn en mal estat: ens

ha dut una terrible "moda", que fins fa poc temps era gairebé desconeguda entre nosaltres i que ha començat de causar víctimes inclús en els més selectes cenacles de la nostra joventut. D'altra banda, la progressiva extensió del consum de les begudes alcohòliques de gran concentració, tals com els múltiples licors, vermouts, cock-tails, etcètera; l'augment observat en la venda de la cervesa, i el nombre diàriament creixent de cabarets, music-halls, bars, cafès i tavernes, palesen a bastament que l'alcoholisme—si bé fins fa poc temps no era un greu problema en la nostra terra—deu inquietar-nos ara seriosament.

Per tal de plantejar degudament els principis generals de la lluita contra aquestes toxicomanies, serà convenient que abans fem algunes consideracions respecte als següents punts: la personalitat dels toxicòmans, els efectes immediats dels tòxics més freqüents, l'experiència d'altres països respecte a la profilàxia de les toxicomanies.

La personalitat dels toxicòmans. Una prèvia pregunta sembla necessari contestar: pot tothom tornar-se toxicòman? Teòricament i pràcticament hem de dir que NO, però per a comprendre el perquè d'aquesta negativa hem de fixar prèviament ço que nosaltres entenem per un toxicòman: *un subjecte que sense cap necessitat, simplement per a satisfer un desig de plaer, pren un o varis tòxics d'un mode intens i persistent, bo i sabent que aquesta conducta és perjudicial al seu organisme.*

Segons aquesta definició, el malalt que, esperonat per un violent dolor físic (un càncer, per exemple) s'intoxica amb morfina, l'intern que per curiositat la pren una petita temporada, o el jove que, ignorant els seus perills, l'ingereix fins a embrutir-se per tal d'oblidar un desgany amorós, *no són toxicòmans* en el sentit estricte de la paraula, encara que poden arribar a ésser *intoxicats*. Anàlogament, el carreter que pren una exagerada quantitat de alcoholl pensant-se que així